

БИБЛИОТЕКА СИГНАЛ

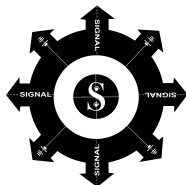
СЛОБОДАН
ШКЕРОВИЋ

ЈЕРИХОН,
ЈЕРИХОН

SIGNAL

Слободан Шкеровић
ЈЕРИХОН, ЈЕРИХОН
и поеме Крома и Смрт паперја

Библиотека „Сигнал“

Слободан Шкеровић
ЈЕРИХОН, ЈЕРИХОН
и поеме Крома и Смрт паперја

Библиотека
„Сигнал“

Издавач: EVEREST MEDIA
11070 Нови Београд,
Народних хероја 32/16
Поштански фах 19
www.everest.rs

За издавача: Бобан Кнежевић
Уредник: Зоран Стефановић
Ликовно обликовање: Раде Товладијац
Слог и прелом: Бобан Кнежевић
Коректура: Зоран Стефановић
Штампа и њез: „Скрипта интернационал“
Тираж: 300 примерака

Званични блог аутора:
<http://skerovicpoetry.blogspot.com/>
Званична е-библиотека: „Тамна страна силе:
Слободан Шкеровић @ Пројекат Растко“
<http://www.rastko.rs/knjizevnost/slobodanskerovic/>

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ШКЕРОВИЋ, Слободан, 1954-

Јерихон, Јерихон и поеме Крома и Смрт паперја / Слободан Шкеровић. - Београд : Еверест медиа, 2013 (Београд : Скрипта интернационал). - 101 стр. ; 20 см. - (Библиотека Сигнал / [Еверест медиа])

Тираж 300. - Стр. 100: 0 писцу / 3. С. [Зоран Стефановић]. - Библиографија: стр. 101.

ISBN 978-86-7756-032-4

821.163.41-1

COBISS.SR-ID 202479116

Слободан Шкеровић

ЈЕРИХОН, ЈЕРИХОН

и поеме

Крома и Смрт паперја

Београд, 2013.

Садржај

Јерихон, Јерихон	7
Носталгични крејони	16
Титаник	49
Нијагарине порнографије	51
Плач хрисолита	53
Селективна ентропија	54
Бела поворка	56
Делавер	59
Смрт паперја	67
Крома	74
Илија Бакић: Када је почео крај света (поговор)	95
<i>О њисцу</i>	98

Јерихон, Јерихон

фотон

вири из канделабра, проширена му свест
падоше челици моћи
пред квантом теорије сила
клецнуше архонти зноја и неухрањена
античка свиња
у храму искона, класни идоли
дрвене главе, шангајска свила
мирта и тамјан, крвави олтар
бубрези, јетра и слез
снопље отровних
гљива, ...
чемпреси, зурле, козе
лапис и мандарина
трагови гума, жаруље, уласти
рејв бензина
плазма-екрани, рабљене роге
асфалт, софтвер, и доњи
веш
све што освојише варвари
с дивљим нискама апаурина
ал' неко посао обави пре њих

*Крон не хаје за анахронизме
прераспоређују се дивљине
меса се тару, растежу артерије
котрљају очне јабучице...
буљуци многобројни, ...
влада рад*

*и њесма, улицом крстари тихо, црни
аурига
обилази роксане
проучава уедер–рипорт
прогноза је јако лоша
наилази ледено доба
*prudencia non kosher**

*куд одоше заборављени
ледождери
вунасти носорози,
понестало им пећина
завејо их снег
шуњач се здио у лаговину
определио се за кратки рез
стопало зарио у бусен
тело му лако
пала му глава, зури
наопако
у пренапучен свет*

*хеј, који њи је дар–ког?
не умаче прст у боршч
жваће брезову кору
волшебни мирис воска
турио нос у мед
неће да филозофира док цогира
разгибава се инстинктивно
крстари алувијалним стазама
острашћеног генома*

rīra-kāya — обласӣ шела
проширена свест —
слобода виртуелног света
материца варвара

ал' неко невидљив је ту
био

неко је у дивљини свирао
цез

санкијо̄ӣ с̄ознаје
музику сфера
чини се, све је чисто
билдује саркофаге
пун му је фрижидер
посипа брашно пред праг
а од урока, штити га бели лук

tuba mirus

познаваоци дописују истине
веслају супротно од Сциле
плове низ морске струје
у рујна јутра Армагедона
прецизно ровито јаје
усисивач у клавиру
гудало без струне
вирус у синусу

алергични су на празнину

а затурили беочуг

одрезани и јајо̄лави
Нефилими нису ни били народ
а Енкиду није био човек

метастаза није врста
нису се смели сетити
да је точак котураст
у јеловој шуми
у плитким фјордовима
дугих отока
у мирису смоле
у кавезима улица

у долинама Поа
у наслајама Креде
тињају кадуље
а они плахи чантају
и притворно се гибају
мислима силовитих вулкана
и праћкама пуне торбуљке,
гигантомахије и волци
котрљају се низ падине
у трошни седеф
глечера

Деронимо ѿушјује у дух
истегнули шије да протумаче
даждевњачке пеге
киша се слива низ масна
гнезда, а неми преци случајно
загазе у плитко умовање
черече медведе по урвинама
столица им тврда док
слепа црева варе
кљукане волвоксе
кремирани планктон испарава
ружичасто

госте се и разговарају о
уникајним некројолама
у којима живе слатки мајушни
дечази

стасавају им прамичци у шетњи
а лабудови пиље у раскош
јоргована

у она давна времена
кад паде Јерихон
планета је била равна плоча
а пупак је био центар света
прво су била неписана правила
а затим је наступила
моногамија

рашчујана сшејна
ваљала су се по кречњацима
торнада су урлала
а грандиозна достигнућа
лебдела у вечним пећинама

тако је говорио велики злодух

о пролазним стварима
али тешка времена...
скакућу пропланцима

нису увек били сами
босоноги пастири
била је велика мржња између
дивова и мноштва

зато су ретардирани лезилеби
рецитовали громадама
схеме носталгије
цртицама поремећених смерова
жврцкали ред
гурабијастих мућкова
а онда су се краве лудилом
спасавале

радничка класа
у комбинезонима
титравих калодоната
распирује гранитне ватре
троугластих конфета
док се одмарају — уче
статистичке сликовнице
од Пирамида до Асуана:
њихових трудова дела...

идеологија им се примила
као зељаста маховина
али понестало јој севера
накотила се виртуелна
деца, у левкаста уста
сипају крек
и њихове браћевине
остаће необријане

слинаве величине увенуше
на термопилским плажама
све је унутарња борба
дијамантских глодаваца
али у стара обзорја
уткана су тамна
сноврења

хладна је зеница утекла
од зубаља
а брбљивко им не даде имена

неупамћени остадоше
праоци Минотаура
и змајевска јаја остадоше
без жуманаца
и Атланти потонуше

у неколико верзија
куване слезине просуше се
по живописним гудурама
мајстора–зидара

тајни утисци

у ружичастој крајности
постоје невидљиви следбеници
великих јабука
петељке им непрестане
крагне разгажене
у тунелима и хамамима
срозавају им се
лојави раздељци
окожени су
одјецима бехара
сузе им теку од некролога

и те зенице из којих
тамни кременови
буљооке девице
с презиром
одгоне тетовиране ратнике
у друге светове
у осветничке кланице
чувају мора и равнице од
њих

аристократе збуњени у
салонима чепркају
носе
и срчу усољену херинг
створења из уклетих одаја
магловите зелени

накострешених профилакси
хране се клоновима
на тајним вечерама

не буди окрутан

величанствени воајери гугучу
од среће, гнусне су им
вилице закржљале од
исповедања содомије
славе одлазак необрезаних
урокљиваца у кавкаску
вечност
далеко од пластова мамутске
балеге

кожни гонгови одјекнуше
неиспаваним камењаром
вибрације светова
табани, фруле
отворише пут
ћутању

фосфорне амнезије спалише
саване

у свейу мейалне есейейике
краљ још увек живи
у песми окрутној,
у пластичној приколици
пржи стејк

у хладу ружа
одмара се хромирани
блузмоби
у кожи бафала спава
плавичасти сан

дивље пузавице,
крадљивци злата јашу кроз
маглу пасторала

љубав је њена остала
расплинута у мекоти
чађаве науснице...
само је један врисак осећа
у јези фотонског климакса.

у стварности чудовишног
аниса
зло тумачи племените
пупољке оргазмичког
растанка

у еху изјубљени демони

12. јун 2006.

Носталгични крејони

чупава пустиња
сива каскада
сва врви од
филмских агрегата
отисци приштева
смрад катаракта...

и тако седим
шаке ми мртве
песак ме одире
жуља ме око
један пиктограм
у паранирвани
маше ми перушком
ко Лаокоон

из окер крејона
миш скочимиш
увређен
рђаво схваћен
одлази низ рије дине

о проклетства!
набоји звезда

о моје нагарављене риме!
и брзе руке
спрегнуте брзине
о дамари неуљудни!

ценим, ја ценим
генија
тужног маестра
нека се само
подаље склања
нек иде тамо у
ладовину
па нек му лобања
пластичне сисе
сања

јер сада идемо
у земље нетрпељиве
бесплодних океана

сви елементи, су ту,
источнообалске
културе,
ал енесеј држи
ствар под контролом!
џаба смо ратовали
изгинули силни
мартири
а још се тамо вију
куле од карата
и кољу црвени
мундири

назад у пустињу
милу!
па, каква да је

ипак је тамо слинављење
опростив грех
можда је пусто
и без гужвањца
али смо зато
сероња
сити

чекрци уместо мозга
раде
корисно шкрипућу
конци
све је у песме опевано
па и гованца
што их гурају
скарабеји...
грађевина силна
ниче!

у епопеји овој
чудом се неким
из лужине разгрће
(једва се миче)
мој стари
храпави глас
ој! (чуј како
кличе)
ој! јој!
ал брзо у кострет
шмугне
зна шта му следи!

једеш ли дрека
уживаоче крње
месечине?
ево све неке

носталгије
читава каравани
преслицом
танке нити вију
уста да пресвуку

што из уста излази... еј!
ал они су ко
пудлови
издресирани да
крекећу над
кркачином
кучака
што побијене висе с
билборда
а онда се осврнем и
видим их како
нестају

тужни су им
гегови
док их растерујем
фламбираним гљивама
и смрадом сулфонметана...
кога су они нашли да задиркују?
наука у служби поезије — еј!
има да цркну
ворхоловштине
и да оставе рибе...
нек шверцују своје
неоглодане свемирске
цитостатике

нек се развлаче
силиконска колена
булеваром филмских дива

оно што један пеликан
нахвата
три галеба не могу да
исклоњају!

рендген ми је
оставио
незаборавни мemento:
кад сломих се сав
помешале ми се слезина
и шљивовица
мутирао сам у
Керемпуха
јер ниједар ни било
да некак ни било...
све се то лепо види
на снимку
ех, што ми је то...
па и Буда је патио
од задриглих подочњака
јер је месецима зурио у
накинђурену слоницину
сурлицу

надрљао сам
од кућепазитељства
још су ми се
одметнули
идеолошки длачци
даљинске контроле...
одлетеше све препелице
у Месопотамију

ни последњи пораз
ејлијена
није ме обесхрабрио

њему су сигурно
искркљали опело
очевици стругања
мртвих муцахедина
и њихових прљавих
сукања
са пешева
оних, тамо... догодовштина

ал ништа није, бре
ко сирило
нашег кобељања!

још
да запевам
па да ухватим маглу
међ оне дивље
бутине

и све тако
из промене у
промену
расположења
док ми се не врну
гласници
промуклих певачица
с вестима о
помирењу
коња и магараца
јеленака и балегара

ни дагеротипија
не би овде
успела
џаба ти мрачна
кутија

све је у крофнастој
перспективи:
мртва деца
а родитељи пијани
улицама се котрљају
ко кромпири

и ко да успостави поредак?
онај разглављени?
она чепуља?
онај што сиса галицу
а из ува му вири
чегртуша?
насраће се брабоњака
до угушења
а нога без ципелице
угазиће у пиринчана поља
макијавелиста...
е, моја безрука Клио
не би те ни
Кавафи опевао
као ја
а тек у ноћима...

брбуљомуди се
гле, сав ознојен
баритон у сецканом луку
(а у првом реду му
сисају лимун)
усне се стисле
ма, не могу да цикну
а он упорно надима
фрак
не, не, нећу се
одазвати том
апелу
па макар цркла Бијафра

све је некако
отромбољено
од лелујавих миража
до скакаваца у налету
па ни ове културне
чамотиње
од крокодилских хрскавица
не улазе ми у
нервозну руку
а да ми не крцне
зглоб
тамо негде
иза хвалоспевишта

ретко су се
Шарлемањке
либиле.
сад је све
летаргично
упропашћени су надеви
ложишта развеслана
расконзервисани пандрчци
неком је прсла
епрувета
а и романтика је
заоденула
кафтан од микрофибера

највише ми смета
што жонглер
не жонглује
крстачама
туга ме скрхала

ни мартовски зец
да протрчи

у журби за
биометријском ергелом
а толике паре бачене
на истраживање
удлажења
марсупиламског
истребљења

сви су аеродроми,
због кремирања,
затворени.
пуно ми је грло
керозина.
не разумем ту њихову
километражу
небески гњатови
заћућурили по
контејнерима
а овамо све је, као,
Џорџ благословио

ал нека
барем ће гаће
остати суве
их! ма не да ми мира
брига око
корпуленције
раставићу је као лутку
све до
ластиша
а кофер може и да
чека

распевао се ко
вогонски адмирал
сеје смрт на све
стране

а брадурина му се спојила с
грудима
опепељавиле му се уши од
јодловања
чује се чак овде
у заливу Отран

федери поиспадали из
душека
а флаша ми празна

тешка ме депресија
обузе

нисам се ни осврнуо
а крезуби хрт се
догега до
круништа
седе право у упљувак
жваће клип
вести се брзо шире
Бургундија је на
ивици слома
а Скандинавија
само што није

ко још да се диви
тој кафилеријској
масажи
кад ни туткало више
не смрди ко некад?
тури вади, тури вади,
побише све недужне
овиснике о чоколади
вије им се дим из
чмара ко перце за

Диреров бакропис
затвор им у цреву,
миришу на карамелу,
све је то последица
какофреније

чврсто корача
(а кришом гута прозак)
гаћан
вуче уланчене штрајкбрехере
а висока резолуција га
шири по читавом
свету
ал све је то ђубре
о које ће се саплести
несрећни талибан
чуче по јаругама
и чекају
а онај се само кочопери
и тврди пазар

док не одлете у ваздух
у Багдаду
где су му га спрчили
исти они што су га
подмићивали голим
бројаницама од
бундевиних семенки
ха! ха! ха!
е мило ми је било
кад се бетонска греда
сурвала
на надвожњак
од накурњака

иначе, опис
система изгледа
овако: све је жуто
људи нема
а котрљају се крепавци,
бојних отрова
још ту и тамо
међу омршавелим становницима
северних бара.
географија ишчекује
мапирање
а козорози
троше паре на
индијску порнографију
маса људи се гура
око поплављених докова
главе им ко зрнца
врло су неспокојни

није било овако весело
још од потапања
Титаника
а да је Хирошима била
на почетку рата
било би то онда — крајем рата
ех, да је Јукјо постао цар...

овако, харају херикени
а дромедри се чешу о
бресе
нису се ни сурфери
офајдили
пошто су им
велике беле
остале неспаковане
а кофери пуни
фармаколошког спама

нагаравио бркове
па се слика за
магазин
а свемирски бродови му
паркирани у
деветом кругу
тамо се прже
капетани и корморани
а штефице кухају каву
Ајхману

никоме се удварати
нећу.
чарапе сам изуо
отребио вашке
па сад голицам
лепезасте мишиће
на дебелом трбуху
бифловане
Барбике

нису се ни зечице
смрзле кад је
наишао ударни
батаљон
грофова из
Лас Вегаса
мечке им се укоштачиле
с рисовима и утвама
па само цврчи шваргла
спакована у кондомизу

ми, наравно, свињетину
не једемо

али сам зато флашу
напунио
табачином

огрезо сам у
крајњи непокор.
извуко сам им се
испод самог
левка
док су сипали
артиљеријске корективе
а ракете им се
срозавале до
јастогових зглавака

и набио их на
мућак!

све док торнадо
није ударио по
Хамбургу
нико није веровао у
Сингуларност
а онда су
крмељци схватили
да је доберман
однео шалу
и да се из пустиње рађа
нова светска сила –
некрофила!

све су се оне
чигрице
разлетеле по
кауфхофу

па се хозне и
брзлетне
раскотрљале
куд и камо
дрхтуље и барбуни
се наватали на
аспираторе
загушили су кењаре
тромбони
чуло им се трештање
све до Урука и Ура

нису се ни Сибирци
боље провели
омлитавеле им саре
на гумењарама
а ирваси зањакали
од Амура до Чаре
никле им планине
у равници
од претеране употребе
вијагре,
навукли се на
електронску пошту...

напутовао се ко Синдбад
али му се чартер
насуко у Гштату –
носоња,
препекла му се
паприка
и укиселио
пундравац
па му перут попадала
по фотељама
белих слонова

а онда се пренеразио
и угазио у импичмент

на њега сам највише
волео да
шмркам...

еј, који су то
сомнабулисти били...

дали смо им све
најбоље
а они се ужегли
намазали трупине кајмаком
па слажу дупета
у гузореде
и срчу вермут и
булове

треба им снага за
карфиолисање

ал залетео им се
шевролет у
стомак
па исповратили
помије по
ролексима
шорткатовао их
кад је било најлепше

лелекнули те–ве цинглови

уврнуо сам шију
док сам ишчачкавао
ситуацију

напред у антологије!
ви окамењени пси
чаршијске квадрофоније
провозајте своје
зимнице
баците крагне у
центрифугу
извитоперите
штикле

витрине се напуниле
киблама

пресели вам геџети

хеј пирамиде!
креснули су багери,
зелене воде Венеције
попиле барбитурате,
на роштиљу цврче
Кристови смотуљци –
ја бих пола света
у пластику
спаковао!
а не само
Манахату

побили сте китове
али нисте
вирусе
амебе се накотиле
у метроима
а у лавабоима
зелени скелети

а ми смо од ноћију
ткали своје
шпајзеве
сакрили смо благо од
гмазова западних
пустара
а љубав смо заменили
за страст

тада сам отпао.

историја је постала
копиљача
све је притисло
црно уље
каљава баруштина
а мени су се кости
ураhitичиле
јајници се накострешили
бронхиоле састругале
вене ми прсле
крв се згромауљила
и разбежала по
синусима

не, нема ту мрачних
тунела
ни шећерлемских
бордела,
кулагерима
јурцају
сурвајвалистичка
силовања
растегљиве чарапе
сеју слуз

моћ слива
компромисе.
картонска беда
и запаљене гуме...
кријумчаре детелинождере
љубе канибали
фараонски бродови
плове по крдољупцима
:све ја то схватам

све сам драмеж.
успављујем се у
пепео
у слом белокости
у шадрван изломљених
пакости
тигророгаши
жеђају за
склиским

кочопере ми се узенгије док
туширам чинеле

не би се они тако
прашњавили да нису
луди!
папски папци им
клепећу по
кевларима
латице бехара се
заглавиле у ноздрве
дувају плин из
марсовских долина

радују се риђим
жбуновима.

нису доказали теорему,
аксиоми се накотили
понапијале се катете
тангенте промашиле
додирне тачке
азимута
кругови се поквadratили
ѿи се уконкавило
ламбда раскречила
редунданса дљује нојево
перје
абакуси се накљукали
инфинитезималима

гумене жабе се подавиле
у кади

експлодирао им
сумрак богова
расна мржња се
помешала с
родословом трилобита
геноми им укакали
чајну
ускиснуле шненокле
фетуси се закартали
с електричним
овцама

а онда је загњавио
монсун...

континенти се пољуљали

кљувнули су по
дрвењарама

челици се поперецили
поискакали итинерери
стровалили се акредитиви
митохондрије плазмирале
спидвеји се схрпили
озарио их дах
надсахарја

захучали ламенти

неће се силика овенчати
глечерима
црни белци
њиштати под
папајама Вијетнамки
стеоне капије
стењаће под графитима:
ритривери њушкају
побркана времена
амфиоксуса

перфекти задригли

вране ошацовале
сјај

бели прах

дух се умешао у
квргаве зидове

нашао сам истину
у стриповима:
подвила се под
туш
и акварел
зеницама мртвог
цртача

како падају закивци
младости
из облака стратокастера

ритам анимира
рапире

у рају се одмарају
носорози
шмрчу црвено блато
очи им ваде светице
кардиограми светлуцају
сви су мртви

каолин се љуспа

опет ми се слива низ олуке
неуромансија
скрајера
у крпама је страшило
на ђоновима мармелада
хацијенда се намрштила
заборавили су
на дистрибуцију
вуку их метлама по
словима

буквари су бели

демони су обрисали
заварене ћупове
ех како је то лако
пратити им
семплове

насамарене су звездице
отпале с крила
запетљале се пруге
амблеми с подвезица
укрстиле се путање
воајера
с орловима

ал ветар је сковао
план бе

раставио се град
од сплачине

поразмештале се пластике
под шифонима
лак на колима отпевао
Марсељезу
шкрипнуо умирући целулар

по космодрому разљућен
застењао накарминисани
Харон
отпала му кобилица
међупланетарног
егзидоса
уместо хидрогена
наждрљеко се луизијанског
бујона
остаће суви Марсови
канални
неће њима врлудати
неуштројени нарвали
Валес Маринерису!
остаћеш и даље
фатаморгане
наклобучених
знојаваца

неће им се бела кожа
ругати сунчевим
мрљама
нити ће течни кристали
скапавати по
хидрогенским горама

вриште ћелије у коми

смрде подрамнице
бубре окртаделе вене
тела се отискују у
неверицу кишних олуја
тугују робови за
разбукталим котловима
локомотива.
све је клевет
и дрозд одлеће у
измаглицу

нека, нек жале
шаљивције

понапијали се
климајући главама на
будуљасте криптеје
док су их клали
секирама и кијачама
извуко се из њих трептај
дромбуља
и дим љуте крце
суви прдеж
душе

шта би им заједио
Бодлер

до баш оне црве
и мракове
живописних сламова

и пас подвио реп

они што су барем
пловили храбро
одмерили су себе
мастиксом и тамјаном
и заорали по
Аполоновој лиценци
од њих су страховали
краљеви

бацам песак из очију
на шниреве
пророка

њихови омени
жигошу животе
крајеви се уплели
у смену генерација
жаришта се котрљају
несхватљивим путањама
снови очврснуше
снови се осуше
браздама рокенрола
нико не виде да
пут ка звездама
савија леђа
бескичмењака

они ће кренути без
скелеције

прошириће сој свој
вакуумом
заглавиће у црне џомбе
свемирских богаза

неће с њима путовати
лукавци и
маслинари

одгојени аполози
и лаковане кожураче
онемеће
кад овлашћени
преговарачи
ударе иглом у чир

све је то раздрагани
безимењак већ
видео

Бог једноставно није
хтео
да разговара

е, авај, цртали га они
по свом лику

појили сопствену браду

сад су клепнули
по хоризонту
дошепали до моје
пустиње
нисам прстом мрдноу
да им одглавим
ровере

ишчешкао сам перут
на њихове мапе

како да знају
да су дошли
кад нису ни пошли

тамо вам је Вавилон
рекох
и зурим у штрокаве им
шофершајбне

еј, заденуше носеве за
сквошеве

ко Бредберијеви патуљци
упадоше у срчано
стање

зарад мноштва
одrekli се
генија

онда су се доскочице
шћућуриле у кожне
каишеве
козе се ритнуле
млеко се просуло
запела ми клепетуша за
јабучицу

затрештала је музика
суморним паркиралиштима
курбле се завртеле
свици завриштали
лименке се спрштиле

подригнули жиреви
помешале се осеке и
плиме

обезглављени клинови
обезначени гасоводи
млака цурка
хероина
брља у лаворима
жедна деца
крхутак огледала

чизма у играчкама
погазила
надмудривање

где ће се сусрести
гнев песника
и љубав намигуше
у празној шпиљи
или кокосовом гају

иза завесе
очедомориле се
слутње

сви су вапаји
одједном
штрцнули у слуз
сунђери се уврнули
неко их је све повезо
у једну нит

сабио их у чемпресов
прут

хеј кадилаци
идите
прочачкајте маљаве
ауспуфе
охладиће вам се
краути у шифонијерима
бежите од гаража
у нехајне пивнице
извозајте се по
гриловима

све се распада од
прекомерне волтаже

смејем се у прашњаву
радкапну
испао ми златан
зуб
због леблебије

ометао сам ђавола:
скакавац се порадовао
уштипку
а дрипац дрпио
наду
дрво се провезло кроз
шегу

шестарољупци
скицирају акционарске
шешире
јутра се губе у
доручку
ваљају се бриге у
презли
читају новине бубашинтери

зарозала се ногавица
махнуо сам риђобрадима
да клону
да рикну с јеленима
да очерупају ластавице
да зароне дуге
бродове
жабождери

отворила се нова фаза
дамара

коначно се и моја дина
сурвала

моји бивши господари
у црним шалварама
играју се огњеног
мача
кћерима им закаснеле
менструације
вребају их супрематисти
из формалдехида
омлитавиле им змије

опхрвала их брига

окасио Нил

био је судар на путу за
Арарат

Бог је бол
суши је љут
камичак у ципели
зауставља караван

песници–декоратери
наденули им
пијетете
обрасли у дршљан
ородили се с
Кроном
полегали по пупољцима
зјапе по
фреквенцијама

вирблају сефиротима

чуче по крошњама
урликавци
хране кавкаске орлушине
смолом
содомишу ораснице
креозотишу
добровољце
разбеснели пламичци

римују сублимате

ни они што су сликали
краве нису
жвакали травке

али после њих је
догмизала пустиња

и они што су плодили
земљу
окером
нису филокалисали
ушкопљенике
дерали су звери
духовима

помодарили су
прашумама
у муфовима
комешали се с ауроксима

посекоше храстове
истребише тетребе

ослободише ветрове

загрмеше револуције

ту смо сада у затишју
пандемија
слажемо цитате
по новим софама
руламо родстерима
крцкамо орахе
стонхенџским тиквама

сломио ми се крејон
остаде жута флека
уместо лепила
кварцни снег
закопрцан у слогу

ал где су бесови
ко заборава на њих?

Абадона онлајн...?

ослушкује ли Азazel
СЕТИ?

све то што не видесте
оком Киклопа

има ли тежине
осим тишине

зидам се у пародији
мрешка се хитин
смех виличастог
сикофанта

Лотреамоне
надркани
распори флуорит
цревима пошкропи
палету
промешкољи се у лужини

родни трупци
косматих дивова
подврискују под лавинама

квазар је замуко
отворило се тројанско пиле

неравнотежа плеше
над амбисом

29. 05. 2006.

Титаник

припадао је времену.
Бог се мучио с њим
никако да разуме
његово тужно хитање;
Афродита му је измицала
усред пене Корната
вино га је чинило стоунд

са Виса је угледао небеску
планету, закривљено море
измаглицу стратосфере
и питоме галебове у
рукама утихнулог.
ламент се препречио
као стрвождер
што воли слатку утробу

умотао се у пешкир
и пушио хашиш
као цар Мохенџо Дара;
док су Исуса терали
узбрдицом, строго га је
гледао и немилосрдно
подупирао у духу.

али није га Бог напустио
као што кажу мишоједи
откровио се као Бол

Матсуо је боље знао
да води љубав с
муњама и жабама

а овде је небо пало
грови бију из валова
брод као жеравица
тоне у ноћ

у стиховима борова
опојни терпентин
надјачава људскост

вечност се сакрила у зуј
инсеката

12. јун 2006.

Нијагарине порнографије

славе нас небеса јер смо
натоварили дебела меса
на карлице крилоножаца

кад су штрцали млазеви
низ литице Чомонлунгмеа
веселио се Пан

заљубио се у фетиш цар
џамахирије, напунио фес
уштипцима

одро се од шушкања
напујдани перогмаз
:черупнуо хризантеме

размахнула локницама вила
олизала запешћа јунаку
грицнула му вену

богови су завидни залудним
шармерима, дрогирани
деколтеи их запахњују

изненада се стискају мишице
у водопаду Нијагаре
то зној бубри од пржења
хормона; грчеви и несвестица
пеvuше уздрхталим телом,
девојчице и дечаџи маскирани
трепетљикама шимшира
распростиру се по огледалима;
плахе бујице маме гузовима,
обријаним главицама
љубичастих плажа

24. јун 2006.

Плач хрисолита

предивно, прелепо ткиванце
распопућено, но, није ли
мало катарактично?
ал, дал *in vitro*
постоји грушак супстрата
алкимијског албеда?
те, како ли у мозгу настане формула
индивидуализационог флукса
синапсичке катализе
мегаломана?
каква је процедура
одмазивања мармеладе
или одваљавања таласа?
и како да делове сатена прошијеш
окрајцима штраса?
не, одмах би процурели
катетери дионичких
антропозоа;
сипали тинктуре у огромне
напрсле трактове
између Гатаке и острва Самоа.
у мистици псионичке параноје...

ал тамо где је све празно
радозналост се скрива од
врцкавих хрисолита.

Селективна ентропија

1.

има ли живота у салати
осим црва
а има ли разума у животу
осим у кромпиру

а може ли кап ћелавца
да стане у мисао жутокосе
или да се лампионима обухвати
уврнута природа ладолежа
или да човек схвати
рат периодних елемената
угљеника и силицијума

и да ли се Дајсонова сфера
шири ван или унутар
неког сунца

и да ли је кретање фотона
изван или унутар слободног
простора Пекменове лобање

не би се синтетички ешелони
штеловали по звезданим мапама
да није ваздушних џепова
у кичмама ортодокса

у лавиринту питања
не сналазе се кочоперници
подешавају одговоре мастиљавим
крејонима, лижу пудер

и тако остадоше сами
пацови с фитиљима
уместо репова
на врху игле као анђели

2.

у врелини страсти
копрцају се светлећа неба
медени колачићи нарастају у
сновима, у стерилним
картотекама роје се мали
наследници

као галедови, надмећу се
црне шаре неакустике
у ватреним млиновима
селективне механике

магла опстаје у аурама
ириса, неразумљиви крици
и шапат, има ли живота у градовима
ласта, има ли интелигенције у
разбарушеним сиренама
јутарњих мора

хоће ли пасти с неба
дегенерисани адути
еволуције
у облаку пргавих фламинга

20. јун 2006.

Бела поворка

у џунгли Амазоније
или под калдрмом Сирије
у Заволговљу или хунском
паклу:

питоме звери сричу литаније
лажни мрци улаштених кринки
скакутави Кромањонци
лакирани Инуити
Англи у крампонкама
милују лобање давалаца
истребљених праотаца
из бушманских каљуга

преријама до савана
својим дугим животима
цртају путеве Римљанима

ветрићима ладе попаре
сакатих баба
пузавци моле за мрвице
мартира, дроњке, смоле
стубове срама

у травама Трансилваније
леже склупчани тапири
гатаре бишту мраве

још даље тамо, на рогу
Гондване, копали су окер
скретничари душа

пали су ничице пред
узхукталом надом
на низ каменова, снопља,
на златне барикаде

њихове очи зуре у пламичке
зоре

јесу ли нешто заборавили, обузети
собом? тигрове канџе
латице лимуна
сирову кору кинина?
терају козе у провалију
да земљу напоје вином

свирају у окарине
црни магови опсидијанских
урвина; снови помешани у хладу
црних јама, душе
у ватри змијског отрова

пре војски и пре бола
у топлим мајкама
навикли се на аспарагус,
на издрндане рукаве

велике реке преплавиле су
жир, крда се посула
прашином, крпељи се
назобали брусница

док иде поворка бела
пепељастим њивама
смишља зигурате и луке,
богове тера звончићима у
плавичасте измаглице
небеских океана

28. јун 2006.

Делавер

1.

драги гавранови шепуре се
по тешким лијанама
Делаверске џунгле

племе убојица саставља
кринове и брзибоде
у опасне асемблаже
вировитих дубина националних
магистрала; разваљени
кадилаци смрде гумама
и мрљама и оружја сјаје
утробама свинутих цеви
:гнев је уобличио
вијуге главног јунака,
Морга, мамутског господара

међ хуљама и међ ђавлима
ватрених кринки и пурпурних
одашиљача, сред топографије
пиритских стена и рђавих
локализама, у подножју
ураганских пустиња и
мочварских вејавица,

Морг, заслепљен мржњом
патриота, успоставља поредак
зевалица, у пољима ражи,
на отпаду риђих свлакова

смакнути ветробрани
клате се под стопалима
ветра и гладних, страшљивих
глодара, неонске ствари
шиште изненада у
белој ноћи плашљивих
вукодлака

док Морг шиба скорелим
репом гила–чудовишта
лица болесних клонова–играчака,
воњају дизентерију и
електронску акупунктуру
побијених братских десничара

њихове шиљате капе
попадале по стратишту,
а бела крв усирена у дљузгама
по рупицама лица
и ленте с натписима...

Морг–леукоцид милује погледом
црне птице пост–трауматичног
преображаја повампирених Делаверљана

у градовима, Морг сусреће
делимично поседнуте организме
Ридике — сензуалне вештице из
доранских лабораторија Леукополиса

њене траке лепршају хлорским

варијацијама рип–клип мелодија
истарских складатеља,
зрна рогача котрљају се низ
бедра алуминијума,
падају у драчaste наборе
чојаних хаља

вертилети журе
натоварени илузо–цветовима
поливинилских равница
источне Пенсилваније
а Морг застаје опијен
нектаром

он слуша језик јецоманије
срицање слогова и трептаје
графова хадске полифоније,
у његове струје увлачи се
нежна слутња,
бритки бакарни кошмари,
излива се из њега бујица
наговештаја покоља,
рад мишица добује
слепоочницама,
из дубоких шупљина проваљују
млазеви назала

љутит је Морг у сутон
док искидани праменови сунца
жаре линију хоризонта,
шкљоцају двери небеских одаја
над рушевинама Новог Орлеана,
слани песак полего по
верандама,
споро се њишу поља алгастог
обода океана

у митска времена био је Пас
господар ослобођених душа,
кроз брда жутих листова
јурио је дрхтај зимског даха,
пред зору се будиле птице
слепе, окићене хујем водопада,
тада је Морг у крајичцима сна
крочио бистрим стазама
ињастог јутра...

тамо где погледи виде иза брда
Морг је шибао страшила агрикола,
газио леје
патлицана; опишавао ћерпич
воловских штала; кичме
јесетри мрвио у ступи и
плугом драо коже
шугавих мурина; палио мостове и
камаре, солио бунаре

а сада, Ридика пева из тмине
мрког сина сјаја

Морг, неумрли, у
слинама сперме земљом
ватру затрпава

ридају преживели евнуси
над тужном судбином чађаве
вентилације, паклене справе
посејане у доба дивљих
демократа, препуне опруга
и слатких сокова, шаљиве смрти из
коситарских шкатлица,
морлочке теревенке над телима
псеудошакала

2.

свирач на тестери
ремети шклопотави мук
ваздушних коридора
и Морг полази у правцу
веселог звука; хиљаде свитаца
пршти пред њим,
роје се око млака шафранских
излучевина

ту, на трошним темељима
валобрана, повијен свира
Кенонбол — распрскава сакс
у безброј струна; бог ласера
крвари бичем мрака,
траговима олује, смрсканог
кортекса, кроз језгра малигне
синапсе, кртим пршљеновима
и мртвим органима, где плазма
сукља бљештавим колотеком

у магли Новог Орлеана
скривен од муклог вермута
и надутих варана

Бог ступа у сили
и пали кандила
златооких сопрана

Земља, излизана,
тог судњег дана,
искрсава као рана,
ивер у ирису,
менует у метроному
Лудвига вана,

искрсава радост из бола
и у огњу шкргут плача

3.

када је човек у црвеном
рио казамате
пером и кичицом
нису се у њима нашли
доколичари из белих
каравана; а када су вулкани
апалачки изровали своје бразде,
испливали су из магме
надничари
у кожи и сумпору,
развалили бакелит
и матрице:
Мајка је издљувала отрове,
пљуснула по губицама
рајске стрводере
њихове историје расула по
молу, међ јахтама и тениским
лоптицама прошетали
Калигуле и Рокфори,
тиранија се пољубила с
креветашима — ђубриоцима
светог тла дискократије

тасилијске краве и еротоманија
извириле су из окованих
шкриња; осмуђене Венере,
преживеле из доба ћелавих
богоносаца, скврчиле се
у ватри кенозоика:
застареше атласи
новог поретка, иструлише

биометрије у магли
нових мора

међ тимпанима, јуришао је
Морг, пијан од питијског
сватовања; међ Тернером и
Фрагонаром, плесао је с
Корама, газио их крутим
гојзерицама, одлагао у
гареж јавног писоара

када се Ридика пробила из
хесиодских одаја
заблистала је лековита нада,
пала на свест завеса
виридијанске ауре,
из тракастих аутомата
залупала су срца антропоморфних
фалсификата

видео је Морг да је драма
постала фобофобска забава

4.

забављајте се
љубитељи лепоте
праћакајте се безбрижни у
недрима оркана
шта је ригање Кракатау
небески камичци
сурвани у планету
електрични монсун
у провалији Арктика

благ пулс информатике

носи вас кроз прашуме
катаклизме
љубе вас фанови окачене по
зидовима матрикса
тамо где сунца пропадају
над црном јамом –
квантним крилима, невидљивим
зрачењем

само шкољке умиру
њихово месо, бисери, муљ
енергије, опстају у трансверзалама,
сива магла у очима
смрт у знојавим порама

5.

иза свега,
Морг у раљама
у плими ужаса
што из џивџана
рије по тироиди
растворена у зле нијансе
злочина, издајства
у опако мировање

из крвавог срца је штићеник
наказа и љубавника
испевао степениште
ходочасника –
црвене одаје, чаробна острва

Смрт паперја

Никога нема.
Слећу јата.
Глас издајник,
смрт паперја.
Опасна је светлост,
Тамна.

Крочи окомито, из лотоса.
Цвет цвета.
Јесу ли срасла доба,
ко врана враџба,
у тектонски склад?

Под прагом Сунца,
вејовним
сурови пој црвендаћа.
Слеп пој, чежњива граја.

У нехају
чаши седефа
бубњају даха
У мрском еху живљења,
тлак, и тишина.

Слути пизму
жедну, одурну кашу
с иверјем грчи.
И мрзи азурна мора
сите псине
наказе жлезда.

У сувенирницама
на упљуваним зидовима
лој и плева.

Груни у таму, халогени.
Прозли поглед у светлу тачку.
Пруге тела дљеском боја:
Дивља букти опатица.

Пали у глиб, мајстори зла
и лепота
Слатки лед, неспокој.
Прсни вене,
у тамна дворишта.

Види наготу,
тешке метале
заносних боја.
Црна зрна пиринча
крцкави жар.

Млитава бразда у сну,
смрт нацифрана
Двер тмурна
раздваја хладни свет.
У крошњама шибовим
гној и трава.

Гневна роса, ливада.
Црне гране.
И јата, јата.

Гле, смрт најављују
а смрт је прошла.
И урла изнова,
чисти равницу вихора.
Где су путеви, куће,
индустрија?
Камени первази
прашњави, снегови?

Све је у рентгенском диму
бебе хедонизма
пигмент у торпору
и танко тело укљештено у мрак.

Све је јарки цинобер
опиљак струна
згужвана линија графита.

Сипка лица таласа
авет јуродива.

И мора бљеште непријатељска
иза гаравих гребена
у светлацима пурпурног звука.

Све је у костима ума
читав свет, круг
кружница.

Баршун одуван у
шпицеве гора
у лишаје скерлетне

Сенке у зазидане
груди

У нервима сви су ту
у очима густа скрама
у стисак усамљена

И анима празна животворна
у шупљем соку жеравице,
давна помам скрита

Планета мртва
врело гуша,
кљунова, тетива
Гле, у недан
угломер црн копа
размере ниске
бисерја

Кораџи у равне струге
табани путеви
кисли...
и нехајна
танка мрена

У црне хаљине древне
беласа зуб кротак;
сâм у слику
по глаткој струји реке
И небом струје беле
утоке небеса
бело крило у орла
у круговима
црним маскарама

И не говори авети
дивља зеница
зеленогрким пелином.
Ван земље у распоре
гриву диже
из уроте ватра

Гонг свира мокре
налете ветра,
танка линија трубе
у калдери
Све је разорено у
мисли

крици у дивљини

Све је у сплету слезу
маски врага,
Густа боја и паста
жуте скице јарма
Два света у капљама,
трсци;
Пут шикља, плине
укруг житка

Пада на мале прсте
хладна пена

Мирна бди смрт
крај влажних листа.
Лица устављена
у покрету леда
мирна лица, у спокоју
изгорелих боја.

Струна венâ

Жеђ мозга.
Глеђ у парализи

И уништен у крвотоку
празни јек живота:
Ти ниси одговоран
гомилању ствари
Бол људи у дажду
губилишту стена

Сањај, о сањај
о топлој руци
греха

Живи у Сунцу, не ходи
Земљом
Ограда црвених пера
ко пламенови
Потрошни су снови
у молитви,
љубав у чежњи,
Крочи сам из цвета

Погледај у се
дворци пусти
Док дим мине
страшна вест тишине

Све је згасло
на крају опором,
просут блуз
залутали рају

Хули у духу
подај се лету
Празан је вид

празна је жеља

Ко прах и пепео,
пресечених веза
у ватри магновења

Овде је досегла песма
ко остри мач
овде је вечна смрт
посечена

Тамни дубњаји
између слова
тамна крв живота

И као што рокенрол
све витопери
све се љуља
и ништа није

Црна лепота
црна врата
у силу мрака

Све сам био
смрт беше слађа
тајанствена,
празнина

05. 10. 2007

Крома

1.

Подиже своје крваво крзно куне
с пода црвене рђе, гази лименке
леденог чаја; празно небо згађено
плесњивих докова и смрада.
Ту је ригање голог опстанка остало
само. Жезло је од меди, силикон у
кутијици, урме из најлона...
Куја, напетa у чекању, нервозно
притиска алт-таб и зури у
буљаве шаране: зевају жутим
уснама, гутају прљави планктон.
Тутњи у ушима, дрхти...
Лед пада, крцкава измаглица
кула-градова. Она је као Крома,
симбол отпора, змија из отеких вена
кортекса. Слуз дијалектике.
Скрама ољуштених доја.
Ту је све израђено, спава се
у сновима, живи у јаловини.
Као краљица смрти влада босоногим
маштарима. Само — с њима
пробоја нема!

Остаће закратко овај раздешени
строј да штуца, а онда, суноврат у недра
мртвој Земљи.

2.

У звук шкољке понире
помахнитали родео. Подешава
залиске срца, бије млаз из
нанолезда; бесна антитета
комадају гатке о трансу
екосистема, о ускомешаној лави,
устајалом океану. Робомити
рециклирају прошла искуства
у свежу зелену салату и златна
зрна кукуруза: вегеролне
хлорофила и беланцета.
У аркторњу сипљиви одреди
тримују крагне. Брину се
кошуље и слипови, трпе
салца стисак стреча.
Нико непрописно да уђе
у бледа мермерна предворја.
Ту су терминали, квантни
цокоти. Нико са слузавих брда
да сиђе у ровове племените.
Бестелаш зури у цитоконије.
Плута у плавој кичменој супи,
привезан генгејџом. Црвена му дречи.
Укус му је срозан.
Платина плива кроз температуре,
микрослојеве термозона.
Пред њим се цепају нанозое,
грудвају спектралне мрље.
Цуре тринарне магистрале
фантомских декодера.

Бели чанчићи желеа за ручак.
Сливеност мяса и хрома.

3.

Жртве бацају живе у стењак згуре.
Тамо органска негеометрија
воња, издише лепљивим клобуцима.
Колоније фунгија рециклирају
кичмењаке. Бренд њу аутомати
скимују сиву пену беланчевина.

4.

Она као Крома свлачи са себе
пластични килт и гура се у
топлу масу жабљег кавијара.
Жута сламаста коса сише бару.
Далеко од звука скимера
улази у симбиозу с келпом и
волвоксима.
Сиве трепетљике фунгија,
као шкрге, пију песму њених
нерава.
У надземљу влада мрак.

5.

Плаве вене мртвих тиса,
грудвице пирита, скврчене
добице.
Пера у блату,
локве црних киша.
Куд поглед допире свуд иста
љускава плот.
Застире прозоре

човек–мекушац, одвраћа
крупне, мутне очи.
Мождани
коктел ври у епрувети.
Разливен у пипкасте шкољке;
плута у спирални сан
ум утиснут у морфофу.

6.

У уцерици
слепи караока,
базди на креч. Шушти
улаштен ко кожни ђон.
Пуцка узицом и грицка
раж. Из лименки одурни
колаген сирног смрада.
Часте Крому планктоном
кафених бунара. Тија, мусава,
лапће гликоферомон. Крем и
презлу. Звонко дудла лој,
одзвања бонга.
Ситна врева у тесном
кијоту. Врагови врију и
клону. То су мале енергије
сласти. Шкрте строфе,
знојне поре. Кибер стања.
Седеф, метал, лак.

7.

Понекад размишља
о природи понора.
Шаком комеша слике.
Несталим телом се
сећа: кише, храпавог,

зрака.
Али сад тужан гледа
праскава недра универзума.
Врелина дивљег млека,
котлови црни.
Зељасте струне.
Капље у сплачину плина
врело олово. Кљује
пророк у гриви
сунца. Радост
и глад, у рилици
мувца.

8.

Барбарогеније у модему
скрембљује спонзоре,
кроти струје,
кидише. Плоди
нодове трутских матрица.
То сјају сунца у леду спама.
Зла од злата титрају
ко обриси штраса.

Роботник сипће гојазан
у гнезду сиве гаме.
Јечи снени гомољ.
Мрести мртви слез.
Нимфе
доје нежне баобабе.
Рала режу грло Тартара.
Злу склони зибају крваву
груд.
Ултравиолет их
у сласт тали.

9.

Самосвест се штреца
у успаванци. Кад се
разлучи од пелена,
уквашен рида. Шљапљен буде
по губици.

Ту копља стреме сумње.
Ту меки бокови
одрешене звери. Одметнуте
идеје.
У жицама и цевима
хемионике. У слави
електрике.

Доје се на ватри гробља
Галактике. Као да је смрт
у њихову част. Звездани
погон.
То су им крила
од гангрене, опијата
из шупље сржи зове.
Цури из фијока, каталога,
лепљиви восак.
Далеко, у вражји домен.
У висину озона.
Фјодорова секира их чека.

10.

Вукодлаци беже у
дебла. Високе крошње
секвоја. Црпу коб у
суву плуту. Пале траву,

мрве хум. Плева
пада у лаву. Разобличена
душа у вулканском стаклу.
Јуре радостима бескраја.
Газе грнчарију.
Пишају на песму Харфистову.

11.

Могиле, ко сисе посејане
равницом. Богатство
сахрањено, Земљи.
Дагобе, хранитељке
Меру. То су једноставна
посла. Од бола клања
до нервнoг слома.
Живот је патња.
Настаје и нестаје
у трансу поворки.
Све је зло у млеку
слатко.

12.

Ено Крoме у светлу зоре
гипко се буди,
изгледа. Ватра се крије
иза црних црта лица.
Ватра себе обликује
сјајем до пепела.
Очима мрзи свет.
Прскају облици.
Бес немоћи, неслобода
живота.

13.

И кад сам опет прошао туда,
у дивљој олуји,
склонила ме тишина.
И венац од трња дубоко
забоден. Бол од Бога.
И кисели зној.
Љубила ме Крома.
И док сам поново
умирао. Ту је сав живот
омађијан. Киша и ветар,
суви кâм.
И ватра из Кроне,
жар и олтар,
срушени зид.

14.

Усамљене у свету
мравље ратнице
сисају мед
сестара својих.
Кад погину
у вечну славу
одлазе.
Савршен живот
магновен ко муња.

15.

Та је борба са
самим собом. Ужегнеш
у боју с демонима,
соколима. У то бојно поље

ступају са стубова
срама. Раздрљени
свештеници.
Лепршавих хаља.
Бацаш сандале у
тмоло вресје. И опет си
пред неизвесним даном.
Баци копље,
страх.
Не чини зла.

16.

Опет се енергије
ујармљене тресу. Савршен
облик уједа саће свиле.
То савршенство од
станица мигољи из игре.
Упорно зуре хигијенски
мотрачи. Чисто је све
употребљиво.
Сало у претинцу,
мишићи од жиме.
Али око лута,
сврдла видике.
Бујне перивоје.
Вечно јаје.

17.

Испражњеног ума
машине лебде у снару.
Трпе ликове.

18.

Дома, у хрпе прашине.
У топле, удобне картоне.
Вежите ноге за кревете.
Одмарајте пижаме. Вреле
крстове за вечеру. Зубе
флосујте. Читајте хронике
мртвих блогова. Убудуће
више злочина. Синови
глуви у метаморфози.
У пола гласа.
Спас у бочицама.
Утиснут Мизар у длан.
Пијте гренландски лед.
Ваздушаст сој на кори
Земље. Локусти грицкају
снопље. Снег је
у љуспи челика.
Завито све у дим. Дома,
у кротку плиму електростатика.

19.

Конац детињства у
млазним рекама.
Одваја душе у хрпе.
Сеју стохастичка витла.
Ситна згрушана мазива.
Већ атмосфера
прожима једра пролећа.
Пржи топли развигор.
Полутке писмена.
У бледилу глагола.
Жеже густа сепија.
Тачкасти простор.

Нова тежа.
Гипка.

20.

А тамо у орошеној зони
мирише пизма.
Плине у океан. Емоције.

21.

Хармонија пева
смрт врсте.
Убице–ембриони
хране се мајкама.
Тако љубав напушта
меку вагину, оставља спазам.
Сисе сахну.
Голе јагодице пркосе
стрељиву. Празне хаљине
мрзну ветрове.
Сенке и громови
клешу склад.

22.

Нико није заслужио мир.
Не плачи напаћени створе.
У Рају труле добра дела,
жуте осе мед поје.
У шуму иди, мисли на смрт.
Сит храст отеклих мозгова.
Воља за љубав пресна у жиру.
Амброзија дроздова, крвопија.
Волео би нежне пустиње,
пучине водене. Сву лепоту,
за понети.

23.

Подељена срж, срца
у нестајању. Надилази пропаст,
слути ништавило. Угашена
жудња. У свету челика
осећаји трну. Монолити
градова, костури обнажени.
Харон, окреће леђа,
весла у контрапункт.
Напуштена тела
не зраче. Опрашта се
уметност. Сетно
миловање. Усамљен
кос на црној грани.
Прска роса.

24.

Данас горим, а танак дим
пише. Узрујани петлови.
Вриште у плоту.
Потрага за златом.
Тону мора. За истином.

25.

Крвави сокак, од Марса
до епифизе. Слап свести
погони дрске млинове.
Тектонске масе копна
месе. Полен у високој
сфери, а доле, у врелини,
језгро планете ври.
Песнице ударају прстеном.
Енергије боле.

Ко смо ми што трпимо?
У скуте крв лије.
Мртви мучитељи непомични
ко слова абецеде.
Епски ожиљци по тлу.

26.

Тврди погледи. Лелуја
порфир. Бежимо из луке.
Бежимо из леја.
Укусних ђеврека.
У глади пси шкљоцају.
Голаћи лепљиви куну.
Дланови спојени. Мир
у житу. Сјај буди
мору. Грижа амова.
Лежи Крома без снова.
Пипак мисли млитав
у бескрају. Недосежно воња.
Купа врела. Гнездо
савршенства.

27.

Све је ту у кључалом
виду. Угашене жеље,
раздвојено живо.
Удисај, грушка. Мрља.
Јуре звездане стазе.
У хладну зору. Кроз кожу
глатку, црну. Пипај
ноктију.
Зар не знаш откуда лик?
Зигот, осмоза?
Тврди градови кварца.

Голем у полену...
Ту се грамзивост растеже
кроз цур. Крива зрцала
рађају снег. Гуши се ватра.
Дебела кринка.
Додир тражи
чега у мртвом нема.
Речи подваљују, рију наслаге,
прса.
Све је јаче од њих:
нож, гној.

28.

А шта би друго но смрт
ономе што хвали своје?
Непријатељ хладан, заокупљен.
Мржња из дна грког.
Тамо — то одвратно гнездо!
То сатрти варварима!
Киселу лучевину
бљунути у свет.
То хорде урличу
под вешалима.
Страх и мраз крију.
Беже столпници у минарете.
Секутићи рију ћелије.
Закапају смех у Арарат.
Пале бакље лојанице.
У леглу жмири курија.
Задрта волшебница...

29.

Мига Мефисто у црном трику.
Љути се на грбу клона.

Између звезда и сатена
гори мождина.
Крома у лећи црна и бела
вијуга у недохват. Баршун чисти
перута лан. Скучен у
бездну грла топли крајник.
Аријом промуклом гребе глеђ.
Изађи у влажни сутон,
погази крути хир. Зов
мочвара, паљени бршљан.
Тамо си го у сили,
зраци урокљиви, зрик.
Пипцима лети
кроз власти. У онај
валов, ребра азбестна.
Пузи кроз црну длаку
грома. Лапћи пихтије
обести: ко шкрге дишу
масни стид. Тебе ће у влажну
месну вулву одгрести.

30.

У морфијум сажет њен бок.
Магма у суду ко сладолед,
прашина по витицама.
Запешћа кљувана. Хорус
у окну заклања вид.
Сенке се картају, руди
монотонија. Огавно биће
вари. Пршти у жар длан.
Врх мисли. Божји дар у магли.
Ко кестен, тврд. Спава.

31.

Падају лати с неба.
Мокра гора надима клобук,
отров лелуја.
Њух весело њуши
течности тела.
Драма је бритка.
Уклети снови плове низ
лазулна стакла.
У тихи разговор
тискају жиг. Ту учаурени,
збити у ложе доба.
Споре гара. Бодље.
Тела слаба.
Дух чека.

32.

Жеђ грохота убија.
Демон киник, ругло
ума. Ред у мисли склада,
у капије века суну. Бритке
ваге секу стопала. Моле очи
трговце спаса. Градови чађави
хуче сплин. Богови
месе завесе пакла.
У болу кидај смех. Сам пред
зјалом сагори. Усамљен троши
мрве злата. Коров узвитлан
мете. Ветар, суштина,
звиждук. Гледај кроз канџе
орла, хладне измаглице.
Све је сливено у трен.
Дивљи лешеви труле у страсти.
Ту је твоја рана, у страху

склупчан. Светлост мрска,
хладна.

33.

Ишибан језик јер нема реч.
Испрашен саг на камен.
Бронзани мач. Имена
порађа мрак. То је алхемија
ахајска. Стих, песма.
Дотле допире одраз.
У реку лептир улива.
Бамбус хода по вршку мора.
Ал' бука прожима Хад.
Клопка, нервозни бој.
Рачвасти језици круже
клупком. Односе празне
осеке. Трнци творе олтар.
Принуда ждере. Умукли
косци. Језиве крпе.
Гомиљи смрад.

34.

Где се скрила Земља,
иза отврдлог кама. Стешњени
простори прошли, песак и
влага. Плаче вихор у јами.
Свеобухватна сила, глуха,
немила. Ко продре у вакуум,
угаси свест. Све губи.

35.

Пије кобиљу сурутку замишљена.
Лукава тишина. Зла судбина
корача, дисциплина ума.

Крипте сиве, вршу немирне.
Органски блуд, у тајни
дубри. Жижа догорева.
Сад ће нож да рије.
Пластика стара, ремени.
Срам гура зглоб.
Крећу ледници, брегови.
Изнад свега аурора
дешифрује сврхе. Горива
сунца хлапе. Горе идеје,
заменице. Времена
будућа. Прозукла проза.
Бременит генитив.
Празна чаша и Панова фрула.
Сломљени зврк. У саксији
коприва, мрква, зелена.
Орган у стакленку.

36.

Има ли драме у машини,
док хукће, стење, ломи?
Бледи позорник, пљуцка
слезове локве. Трује оптику.
Магнет сени. Сребро у
окову. У олуји оштри
тонови, смрти хармоније.
Франкенштајн, синдром.
Крвави сто, хипофиза.
Прсти жрвени, тиркизни.
Статични торзо ходи.
Музика велича.
Слапови хучни.
Исход таје невидљиви.
Сонет, катанци.
Плачу доктори.

37.

Љескају огледала облачна.
Кија бурмут у смог.
Из дуљи зури у ваздух,
звонки звук.
Из тела дозива слику, кокаин.
Та моћ залетна, стиска.
Дебла муцава крше веранду,
булевари. Свежих боја, бели.
Застори мрежни застали.
Лимени простори дижу се нови,
ветрови гневни. Макар не
бездушни, стропоштани.
Воде на сигурном, слегле.
Сан бруји у хуку, праску.
Млат у рђу доглавну.
Здире се гребак плетен. Ко
освећен клону? Док је
ишао погурен, у каљаве претке.
Сад неба црна кају.
Јастуци прхки наврли. Гле,
бљешти стремен, болни.
Трупци тмули. Не чује плач,
сакат.
Никог не зове јуродив.
Хули на смрт.
У ведра јутра трнућа.

38.

Трагачи мудри,
гомиле икре.
Сублимни, страсни.
Бубњеви скупљу грашке.
Из оног света деца

дебела. Сила гуче
сласт. Горје глад.
Вртиш у умове
склиске опне.
Дођи у питоме
шаке, у загрљај.
Где Бог испија струне
лица, и сише крвави
брокат. Усне пукле
у врелу стигму
простире Вишњи.
Шта мислиш, вран?
Сад си ту у љубави
раскомадан.

39.

Звони црвени кечап.
Ростфрај.
Капи вина, салвета.
Гладуј у обиљу,
скитај. Бетон гриву мрви.
Алави тањири.

42.

Птице постројене.
Земља тоне.

41.

Вавилон у небеса хрли.
Богови смутње, лаки дрипци.
Смрт и казна у венцу зумбула.
Поклане ливаде, расуло латица.
Дунав и Нил у Северно море.

Звонка глина, кичма јесетре.
Бразде потписа у чун.
Гле, обриса подводних.
Спица дундева, орах.
Осмице пчела.
Граh пресејан.
Твоја укосница
од ахата. Видиш,
уплете прсте. Труле крљате
у пучини. Маглено лишће,
маслине. Озон капље
из кљуна. Ту видиш кипове
сложне. Сливање сунца у
пламеник. Уснулу бебу у
дувар. Трешње.

Свет на обали, тресе те
вечерњи вихор. Са звезда
струј нас притиска.
У срце гледај, раскошна.
Песме тамне свитаца.
Плови у сну у недра
заједно. Сломи слокове
малтер крт. Бронзом
пастиш идеја. Све нестално
жало постања.
У вир укус тла.
Тамо нас вуче плима тиха.
Сиво паперје ибиса.

КАДА ЈЕ ПОЧЕО КРАЈ СВЕТА?

Поговор за *Јерихон, Јерихон*

Једна од традиција која прати крајеве векова и миленијума Западног света, коме, хтели-не хтели, нажалост, припадамо, јесте и интензивирање предвиђања, пророчанстава или, најблаже, спекулација о могућој пропасти света. Истина, тема смака света на овај или онај начин, спада у стандардно занимљиве теме за жарка лета и дуге зиме али, некако, најбоље пролази око већих промена у календарима. Као да та пребацивања са нпр. 1899. на 1900–ту или 1999. на 2000–ту годину имају неки додатни мистички набој који привлачи, као громобран, муње свеопште пропасти. Медији који су датом тренутку доступни пуне се фаталним садржајима и, наравно, боље продају. Јер, пропаст света је велики бизнис, свидело се то некоме или не.

Пропаст света је и велика мода, свидело се то некоме или не.

А како то с медијима и људима бива, пре или касније, засите се неке теме, ма како она битна била, и оду да траже друге. Пропаст света остаје да чами у фиокама уредника, главама научника и загрижених фанатика и оних најређих од свих — песника.

Слободан Шкерковић један је од песника који не заборављају, који одбијају да забораве усуде.

Али, он није нежни поета згрожен над немилостивом судбом, забринут за крхки људски род, пун разумевања и сажалења.

Зашто би био такав?

Јер, може ли нежност спречити пропаст света?

Има ли оправдања за беспризорне игре похлепе и суровости оних који су моћни, силни и немилосрдни?

Има ли оправдања за непрестано потенцирану негативну селекцију која се спроводи у друштвима?

То што је „социјални дарвинизам“ званично проглашаван за лошу теорију не значи да не постоји и функционише. Можда је тешко да признамо да око нас успевају снагатори и полтрони, убице и преваранти. Можда је тешко да откријемо сами себи да су идеали истине, алтруизма, добробити свих били и остали само пуке пароле које ретко ко уме и жели да разуме. Можда је мучно погледати ТВ екран, док тамо парадире политичари и бизнисмени, генерали и душебрижници, и упитати се: да ли је ово врхунац еволуције? Зар ово?

Но, без обзира на то ко и зашто затвара очи, факти остају факти и раде оно што раде а то је управо срљање ка пропасти света.

Зато Шкерковић сме да буде љут, да буде циничан, да се спрда са великим истинама и великим људима. Нико и ништа није тако велико да се не сме ставити под знак питања. Зашто би се било коме веровало на реч? Речи и обећања јефтине су као и меци у пушкама „на готовс“. Могу бити испаљени и усмртити некога. Кад су већ у цеви лакше је да излете него да остану у њој.

Ако оне који нам о глави раде не може спречити да раде то што раде, песник им се сме барем ругати, церити, сме, како рече Вијон, „пљувати на њихове гробове“.

Јер после „опште историје бешчашћа“ следи нам општи помор у коме ће најпре страдати масе које су одавно сведене на потрошне хрпе меса.

Док не стигне тај трен ваља се, макар, ослободити илузија, отворити очи и сагледати све те дежурне усрећитеље народа у целини њихових креатура.

Ваља се церити. Јер, то јесте онај „смех под вешалима“ али они који намичу омчу неће јој побећи. Истина, њихов ред ће доћи касније али ће доћи.

Шкеровић шкргуће зубима, шамара сликама и речима, плеше по главама и нервима, громко извикује своје стихове и шаље их читаоцима.

Каже: не будите слепи код очију, смак света је одавно почео, то што такву вест нисте прочитали, видели или чули значи да вас/нас и даље лажу, да купују време и „социјални мир“. Али, тамо, на хоризонту, већ се навлаче облаци отрова људског и долазе нам. Све су ближи. Зар ћете/ћемо се томе дивити као правом кич заласку сунца који засењује очи испраних мозгова?

Када је почела пропаст света?

У трену стварања? Када је бољег од себе победио човеколики убица?

У свим оним малим, јадним лажима и преварама које су пратиле генерације и генерације?

У свим одбијањима да се помогне, пружи рука помоћи и разумевања?

Чини се да и бездно људских опачина и гнусоба има дно и да оне тек што се нису прелиле и потопиле, раскидале, сломиле све око себе. У коначном хаосу и ужасу нестаће сва цивилизацијска упоришта и лажи. Кроз безобличне наносе технологија и култура витлаће ветрови. Онда ће стићи нови господар светова и мамута и његова ће бити последња за нас и прва за оне који долазе. За наследнике уништеног света.

Илија Бакић

О писцу

Слободан Шкеровић је сликар, песник, прозаиста, есејиста и уредник. Рођен је 27. септембра 1954. године у Београду. Студирао је сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и Kunstakademie у Дизелдорфу.

Песме и текстове објављује од 1976. у часописима *Хаику*, *Синдром*, *Видици*, *Књижевна реч*, *Корази*, *Сиварање*, *Сигнал*, *Руковей*, *Савременик*, *Књижевне новине*, *Књижевни ирејед*, *Градина*, *Летњопис Мајнице српске*, *Нова зора*, *Српска вила*, *Злајна преда*, *Знак Сајинице* и другим, а био је и уредник у *Студенту* и *Видицима* (1980–1982). Као аутор и уредник активно учествује у сигналистичком покрету од 2001. и у „Пројекту Растко“ од 2007. године.

Књижевни опус му одликују дужи поетски облици, као и интензивно разматрање односа традиционалне духовности и високе технологије, како у песмама, тако и у есејима и научнофантастичној прози.

Члан је Удружења ликовних уметника Србије, Удружења књижевника Србије и Удружења стрипских уметника Србије.

З. С.

Изабрана библиографија

- *Поклон* (песма), страна Б на сингл-плочи; страна А: ВИС „Идоли“, песме „Помоћ, помоћ“ и „Ретко те виђам с девојкама“, *Видици*, бр. 3. 1980,
- *Речник Технологије*, *Видици*, посебан број, један од аутора, бр. 1–2, 1981.
- *Срца* (песме), „Супернова“, Београд, 1987.
- *Индијо* (песме), Библиотека „Сигнал“, Београд, 2005.
- *Све доје Арктијурса* (експериментална проза), Светске свеске Београдске мануфактуре снова, Београд, 2006.
- *Химера или Борі* (есеји), „Златна едиција“, „Тардис“, Београд, 2008.
- *Црна кућија* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Заирљена деца* (песме), „Тардис“, Београд, 2010.
- *Шаманијада* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 59, „Everest Media“, Београд, 2012.
- *Тамна сѝрана силе* (роман), библиотека „Знак Сагите“, књига 69, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Јерихон, Јерихон и ѿеме Крома и Смрћ иаиерја* (песме), библиотека Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Земљофодија* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Невидљиви Марс* (поетски роман), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Вулканска филозофија* (есеји), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.
- *Дроздови у Паклу* (песме), библиотека „Сигнал“, „Everest Media“, Београд, 2013.

БИБЛИОТЕКА СИГНАЛ

СЛОБОДАН ШКЕРОВИЋ – 2013

ЈЕРИХОН, ЈЕРИХОН (песме)

ЗЕМЉОФОБИЈА (поетски роман)

НЕВИДЉИВИ МАРС (поетски роман)

ВУЛКАНСКА ФИЛОЗОФИЈА (есеји)

ДРОЗДОВИ У ПАКЛУ (песме)

